

A kötet megjelenését
a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

Szöveg © Ruff Orsolya, 2020

Illusztráció © Megyeri Annamária, 2020

Kiadta a Manó Könyvek Kiadó Kft., az 1795-ben alapított Magyar
Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja. 2020
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.

www.manokonyvek.hu

A kiadásért felel: Kolosi Beáta ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva.

ISBN: 978-963-403-840-5

Szerkesztette: Kertész Edina

Műszaki vezető: Rácz Julianna

Nyomdai előkészítés: Hanák Katalin

Készült a Generál Nyomda Kft.-ben

Felelős vezető: Hunya Ágnes

RUFF ORSOLYA

A ZÖLD MACSKA ÉS A HÉT DOMB KINCSE

MEGYERI ANNAMÁRIA ILLUSZTRÁCIÓIVAL

mans könyvek

SZEREPLŐK

MAGNUSZ

vándormacska, egy igazi kalandor, nem ijed meg a saját árnyékától

SIMON

félénk süni, aki szó szerint belebotlik a mesébe

KISLONCI

Simon kislánya, bolondul a kalandokért, és még ecsetet is ragad

HANGA

fiatal egérlány, egy barlangban él, és számos titok tudója

FOLTOS

denevér, nagy veszélyből menekül meg

VIDRA

*a nádas lakója, rengetegszer
és néha indokolatlanul
emlegeti a nagypapáját*

KAMPÓ

*falánk földikutya, az erdő
megmentőjeként tetszeleg*

ZIZI

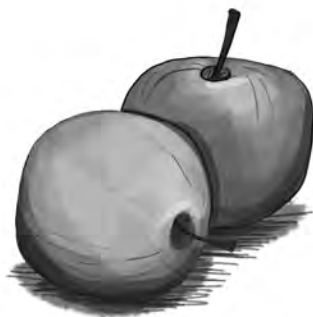
*talpraesett cicalány, a Lärmás Rumli
tulajdonosa, aki visszatér oda, ahol
tulajdonképpen minden elkezdődött*

FINTA ÉS BÜRÖK

*menyétek, Kampó
szolgálatában állnak*

1. FEJEZET,

*amelyben egy régi ismerős felébred, majd váratlanul
felbukkan két marcona alak*

A semmiből pattant elé. Nem számított rá, ahogy senki másra azon a nyugalmas órán, amikor a madarak már elfáradtak az egész napos dalolásban, és még egy utolsót fürdöztek az egyre halványuló fényben. Magnusz feje fölött sátorként borultak össze a fák, a zölden zizegő levelek között meg-megcsillant a késő nyári napsugár. Ám ő nem törődött sem a fényvel, sem a levelekkel. Csak az előtte álló alakra figyelt, akinek fenyegetően villant a szeme a bokrok árnyékában. Magnusz erősebben szorította a kard marko-

latát. Izgalom borzolta a szőrét, és régmúlt csaták emléke villant az eszébe. Már épp szólásra nyitotta volna a száját, hogy megkérdezze az idegent, mi járatban, és milyen szándék vezérli itt az erdő mélyén, amikor egyszer csak...

– Áááááá...

Magnusznak felpattant a szeme. Tüstént kiegyenesedett. Amint körbekémlelt, semmivé foszlott az erdő és az árnyékos ösvény, még a villogó szemű idegen is halványuló álomkép maradt csupán. Csak a kardja volt valóságos, amelyet a tarisznyája alá dugott, a tarisznyáját pedig a feje alá, amikor a mező szélén úgy határozott, hogy leheveredik, és pihenteti egy kicsit a szemét. Akkor már napok óta bandukolt. Ő maga sem tudta, merre vezet az útja, csak annyit határozott el, hogy soha nem fordul vissza, és abba az irányba tart, ahol a nap reggelente felkapaszkodik az égre. Gondosan elkerült minden lakott települést: erdőkből tekergett, és zúgó patakokon kelt át. Azt ette, amit útközben talált, és nem bántott senkit, cserébe elvárta, hogy őt se bántsák mások.

Most viszont olyasmivel találta szemben magát, ami még az ő sok csatához szokott szemének is szokatlan látvány volt. Egy marék túske állt ki a lábából, nem messze tőle pedig egy gombócba tekeredett alak terült el a fűben. Jajveszékelése messzire szállt a mező felett.

– Jajajajaj... Az almácskáim! Hová gurultak a kicsi almácskáim?

Magnusz az álom utolsó maradványát is kitörölte a sze-

méből. Halk szisszenéssel kihúzta a tüskéket a combjából, és kíváncsian szemlélte azt a mókás, ideges alakot, aki hasra fordulva kotorta elő a bokrok alá gurult fonyadt almákat.

– Megvagytok! – suttogta diadalmasan, és gyorsan a nadrágzsebébe süllyesztette a ráncos gyümölcsöket. Talpra ugrott, leporolta a ruházatát, és már épp indult volna, amikor észrevette az őt vizslató szempárt.

– Felébresztettek volna? – kérdezte. Hangja félszeg volt, de Magnusz némi vidám szemtelenséget vélt kihallani belőle. A macska nagyvonalúan legyintett.

– Semmiség. Csak épp a legszebb álmomból zavartál fel.

A süni széttárta a karját.

– Nem tehetek róla. Sietnem kellett. Ami azt illeti, még mindig sietek. Élet-halál kérdése – tette hozzá bossánatkérően, majd tekintete a láthatárt fürkészte. Orrocskája idegesen megvonaglott.

– Az a két kis vacak alma? Amiatt van ez a nagy rohanás meg haddelhadd? – kacagott fel Magnusz, majd hátrafordult ő is, de nem látott semmi szokatlant. A mező fölött álmoskásan rezgett a délutáni levegő, és a virágok még egy utolsót sóhajtottak, mielőtt lassan összezárták volna szirmaikat. Magnusz nyújtózott egyet, hátát görbítette, és nagyot ásított.

Ekkor viszont meglepő hang ütötte meg a fülét. Mint-ha valaki morgott volna.

A hang a süni felől érkezett.

– Ez meg mi volt?

A süni vállat vont.

– A gyomrom. Korog.

Magnusz elgondolkodva nézett végig a sünin, aki eltökélten állta a tekintetét. Meg kell hagyni, sovány kis sünlegény volt. Magnusz tudta, ha netán arra kerülne a sor, fél kézzel is elbánna vele, csak azok a fránya tuskék ne állnának ki a hátából. A pantallója viszont úgy lógott rajta, mint egy kopott kék harang. A fejébe apró kalapot húzott, amin egy törött szárú kankalin fityegett.

Magnusz szívesen odanyúlt volna, hogy kihúzza a tönkrement kalapdíszét.

A mezőn sárga, piros és kék pacákban nyíltak a vadvirágok, orra még most is tele volt az illatukkal. Bátran választhatott volna közülük egyet, de nem moccant. Nem akarta megijeszteni a sünit, akinek szemlátomást kisebb gondja is nagyobb volt egy törött szárú kankalinnál.

– Megeheted az almáidat – vetette oda könnyedén a sünnnek, aki erre nagyot nyelt, és a fejét rázta.

– Nem tehetem. A kislányomnak viszem, aki...

A mondatot viszont már nem tudta befejezni.

Ráspolyos hang csattant az egyik bokor mögül.

– Még hogy viszed? Inkább lopod, te alávaló kis tolvaj!

Magnusz a kardja után nyúlt, de a fák mögül előlépő menyétek szemlátomást túlerőben voltak, és sötét ábrázatuk semmi jót nem ígért. A magasabbik mancsában

bot volt, amit most fenyegetően megpörgetett, és nem sok híja volt, hogy kupán verje vele a tömzsi alacsonyabbat. Szerencsére az még épp időben lehúzta a fejét.

– Bürök, te anyaszomorító – sziszegte társa felé a zömök menyét. A magasabbik meghunyászkodva hátrált egyet.

– Bocsi, Finta! Reggel még egész jól ment.

A Finta nevű a szemét forgatta, majd sokatmondóan a derekára tekert ostorra csapott. Magnusz nem látta, de érezte, hogy a süni közben gyorsan a háta mögé oson. A kis állat egész testében reszketett.

– Nem tudjuk, ki vagy, de veled semmi dolgunk! – vetette oda Magnusznak a tömzsi menyét. – Jobban teszed, ha csendben odébbállsz! Nekünk csak az az enyves mancsú sündisznó kell, a többit elintézzük.

Csábító volt a menyétek ajánlata. Végül is, ő csak egy egyszerű vándormacska, és rég maga mögött hagyta már a harcos mindennapokat. Belefáradt az örökös csetepátékba. Különb is, mi köze ehhez a sünihez? Semmi. Öt perce sem ismeri. A tüskés hátú egyszerűen belébotlott, miközben ő az igazak álmát aludta a mezőn. Hát nem lenne jobb békésen továbbállni, nyakába venni megint a világot? Tekeregni, kószálni, nem törődni semmivel?

Magnusz már a tarisznyája után nyúlt volna, valami mégis visszatartotta. Bátran a két menyét szeme közé nézett.

– Mi rosszat tett veletek ez az ágrólszakadt kis sün?

– Velünk aztán semmit – heherészett a zömök Finta. Társa némi késéssel beszállt a kacarászásba. – Csak épp a nagy Kampót lopta meg ez az alávaló kis tolvaj!

Magnusz hátrafordult, és az ajkait összepréselve, de jól hallhatóan megkérdezte a sünit.

– Ez igaz? Tényleg megloptál valami Nagykampót?

A menyétek dühösen prüszköltek.

– Nem Nagykampó! Csak Kampó!

Magnusz visszafordult az egész testében reszkető sünhöz:

– Megloptál valami Csakkampót?

A menyétek a homlokukra csaptak. Bürök elfelejtette, hogy a botot még mindig a mancsában szorongatja, így azon nyomban kupán vágta magát. A bokorba esett.

Amíg Finta a társának segített, Magnusz a sünihez fordult, aki idegesen magyarázni kezdett.

– Az igaz, hogy loptam, de csak azt vettem vissza, ami az enyém. A környéken elapadtak a források, az erdőben szárazság pusztít. Nincs mit ennünk, lassan feléljük már az utolsó tartalékainkat is. Az állatkölykök sírnak, gyakran csak gyökeret tudnak rágcsálni. Néhány hete feltűnt ez a Kampó nevű alak. Egy földikutya vagy miféle. Azt állítja magáról, hogy valami nagy mágus, és a varázserejével újra vizet fakaszt a Hét Domb között.

– És? – türelmetlenkedett Magnusz. A szeme sarkából látta, hogy a menyétek kikászálódnak a bokrok közül, és fenyegetően közelebb lépnek.

– Minden ehetőt be kell szolgáltatnunk neki. Aki nem engedelmeskedik, azt börtönbe zárják Kampó fogd-megjei. Ezek itt... – suttogta a süni, és még közelebb lépett Magnuszhoz.

A vándormacska már épp emelte volna a mancsát. Elhatározta, hogy ha törik, ha szakad, szót ért a menyétekkel. Mondani azonban már nem tudott semmit. A kobakján nagyot koppant valami, amitől a nappali világosságot hirtelen puha, álomtalan sötétség váltotta fel. Eldőlt, mint egy liszteszsák.

Bürök közben egy valódi zsákot dobott a kapálózva tiltakozó sünire, Finta pedig felemelte Magnusz kardját, és óvatosan kihúzta a hüvelyéből. Kedvtelven nézegette magát a fémlapban, majd az ájultan heverő macskára vigyorgott.

– Én mondtam, hogy jobb, ha odébbállsz. De te nem hallgattál a jószívű Fintára. Most aztán nyakig vagy a szószban – heherészett, és az ostor mellé csatolta a kardot.

Bürök a vállára vetette a zsákot, amely úgy tekergőzött, mintha egy rakás kígyót rejtettek volna el benne. Finta a vállára csapott, amitől kis híján megint a bokrok közé zuhant.

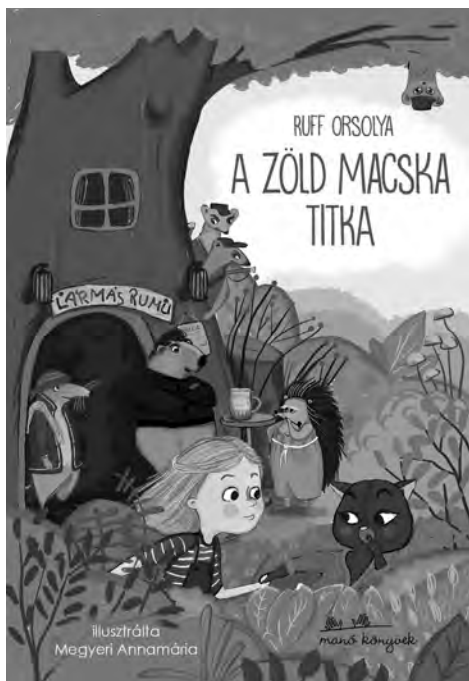
– Irány haza, Bürök! Búzös borz legyenek, ha Kampó nem örül majd ennek a váratlan kis meglepetésnek.

TARTALOM

1. FEJEZET, <i>amelyben egy régi ismerős felébred, majd váratlanul felbukkan két marcona alak</i>	7
2. FEJEZET, <i>amelyben előkerül egy könyvecske, és Magnusz rájön, hogyan a zeller nem a kedvence</i>	15
3. FEJEZET, <i>amelyben hősünk váratlan szabadítórá lel</i>	29
4. FEJEZET, <i>amelyben valaki nagyon, de nagyon megharagszik az erdőlakókra</i>	39
5. FEJEZET, <i>amelyben kinyúl egy mancs, és elcseni az okulárt</i>	48
6. FEJEZET, <i>amelyben Hanga tüzet gyújt és verset tanít</i>	54
7. FEJEZET, <i>amelyben fehérén izzó fény villan</i>	69

8. FEJEZET, <i>amelyben egy szereplő régi-új nevet kap, és talán megoldódik egy rejtély</i>	78
9. FEJEZET, <i>amelyben valaki lepottyan a magasból</i>	86
10. FEJEZET, <i>amelyben szokatlan erdei mulatságot rendeznek, ám hivatlan vendég érkezik</i>	95
11. FEJEZET, <i>amelyben különös dolgok történnek a kiszáradt tómederben</i>	100
12. FEJEZET, <i>amelyben ismét szóba kerül Vidra sokat emlegetett öregapja</i>	108
13. FEJEZET, <i>amelyben tisztázódnak a családi viszonyok</i>	116
14. FEJEZET, <i>amelyben egy fontos beszélgetés veszi kezdetét</i>	122
15. FEJEZET, <i>amelyben minden ismerős, mégis nagyon más</i>	126
UTÓSZÓ, <i>amelyben valami eltörik, valaki pedig megkerül</i>	132

NE MARADJ KI A TÖBBI KALANDBÓL SEM!

A Lármás Rumli tejívó békés csendjét egy napon egy hegyi mormota zavarja meg. Latyak rémisztó hírt hozott: egy kislányt találtak a Pézma tónál, a nagy fenyő tövében. Senki sem tudja, ki lehet ő. Tényleg az erdőlakók ősi ellenségei, a Hét Domb üregeiben tanyázó menyétek kémje lenne? Vagy valami egészen más áll a háttérben? Hová tűnt az erdőlakók elnöke, és mire készül a patkánybanda, élén Nivallal, a hermelinnel?

Zizi, a talpraesett cicalány és barátai, Berci, a cickány, Süti bácsi, a sün, Sámuel, a fekete macska és a többiek addig nem nyugszanak, míg a végére nem járnak a rejtélynek és meg nem fejtik a zöld macska titkát.

Különös dolgok történnek a városban: titokzatos alak lopakodik a régiségboltban, Virág nagymamájához betörtek, egy öreg sün tűnik fel a házban, két gyerek rejtőzik egy nagy, zöld ládában, és valaki eltömítette gesztenyével a nagy autójának kipufogóját. Hogy kerül ide a Hét Domb vidékéről egy menyét, és sikerül-e Zizinek, a talpraesett macskának hazajutnia, hogy megmentse az erdőt? Ebben az újabb izgalmas kalandregényben felbukkan egy édesszájú hentes, egy vérmes nagymama, és Zizi és barátai addig nem nyugszanak, míg ki nem fürkészik az igazi zöld macska titkát.

